

zou wel in goede plooiën vallen. Wat mij betrof: ik stond terug met beide voeten op de grond. Van alle lichtsfereën en -overgangen die ik op papier had bedacht, bleek meer dan de helft waardeloos. Ik wist wat te doen. Vanaf nu paste ik fulltime de 'trial and error'-methode toe. Elke dag werden tientallen spots verhangen of vervangen door een ander type om dan 's avonds te constateren dat het nog steeds niet goed was. Enfin, op het einde van die week was ik toch wel tevreden over de gemaakte vorderingen. Er restten mij nog tien dagen om met het nodige Fingerspitzengefühl de finishing touch te leggen.

Alles voor de kunst

'Godvermiljaardenondedj! Ik dacht ter plekke in de modder weg te zinken toen ik die ochtend ons heiligdom aanschouwde. Het voorbije weekend had het enorm geregend en nog veel meer gewaaid. Dat het stormweer zo'n ravage zou aanrichten had niemand van ons verwacht. Een grote boom was op het decor terechtgekomen en één van de lichttorens achter de tribune was door de moerassig geworden grond en de rukwinden opzij gevallen, maar gelukkig halfweg zijn duik tegengehouden door de takken van een bejaarde eik. Enkele dure profielspots bleken zwaar beschadigd en een dikke, 50 meter lange multikabel was zomaar doormidden getrokken.

Okay, dacht ik, als we dan toch zonodig op de boerenbuiten brokken willen maken dan moeten we de boeren maar eens buiten zien te krijgen. Twee tractors en een stel goedlachse kerels werden opgetrommeld en met alle aanwezige mankracht slaagden we er tegen valavond in om alles opnieuw min of meer in orde te krijgen.

De regisseur begon evenwel heel erg zenuwachtig te worden. De voorstelling stond bijlange niet op het beoogde niveau en de onrust onder zijn troepen werd alsnog heftiger. Hij kon een verloren dag missen als een gebroken neus op skiverlof.

'Moet je hier maar geen theatertje komen spelen,' hoorde ik een koppel bosgeesten fluisteren. Bosgeesten? Of was het mijn vermoeidheid? In elk geval, ik kon ze op dat moment geen ongelijk geven.

Van toen af was het voor mij telkens wachten op het schemerdonker. Dan begon ik mij te amuseren met het herrichten van spots, het verwisselen van kleurfilters en het corrigeren van lichtstanden. Ik probeerde hierbij ook een minimum aan effecten te integreren, waaronder een paar trage chasers. Voor mij waren ze de nog ontbrekende, subtiele maar essentiële vlekken verf op een bijna voltooid abstract schilderij. Merkbaar aanwezig zonder schreeuwerig de aandacht te trekken.

Na de dagelijkse doorloop en het commentaar van de regisseur, als iedereen weg was, bleef ik nog wat verder prutsen, zoals ik dat zelf noem. Meestal tot twee uur, één uitzonderlijke keer tot halfvijf.

Nu, ik vind mezelf geen sissy, maar toen bleek dat ik ook géén volbloede stoere bink ben. 's Nachts helemaal alleen vertoeven op een laatmiddleeuwse, ex-goddelijke plek in een door geesten bevolkt bos met wankelende bomen ver van de bewoonde wereld ervoer ik absoluut niet als gezellig. 'Maar,' pepte ik mezelf op met de regelmaat van een atoomklok, 'alles voor de kunst!'

Het had resultaat: twee dagen voor de première was het lichtontwerp voor 90% af.

Dacht ik.

Zenuwen

Een danseres, de sympathiekste trouwens, kon ineens onmogelijk 'op die manier' dansen.

'Elke keer als ik mijn hoofd opzij draai, krijg ik die rij stomme lampen

– die onder die verhoging daar – vlak in mijn gezicht. Zo kan ik ècht niet dansen, ik word telkens verblind en verlies mijn evenwicht!'

Mijn diagnose was snel gemaakt: zenuwen, spanningen, stress. Als er iets niet lukt, wordt de oorzaak buiten het podium gezocht. Wat ligt dan voor de hand? Het licht!

'De spots die jij bedoelt,' begon ik rustig, 'hangen daar al van in het begin. Het zijn zowat de enige die nooit van plaats zijn veranderd. Alle repetities tot hier toe heb je succesvol met hen volbracht, waarom kom je dan nu klagen?' Geen antwoord.

'Kun je ze eventueel uitdoen in deze scène?' probeerde iemand.

'Dat kàn, tuurlijk, maar dat wil ik niet.' Verbaasde blikken.

'Die lampen vormen de basis van het scènebeeld. Ze werpen bijvoorbeeld verschillende schaduwen van haar op het vlak aan de overkant, precies op de plaatsen waar de andere dansers staan, die op dat ogenblik haar duistere, verborgen kanten symboliseren. Dat wordt nergens gezegd of uitgebeeld, maar door het licht is dat voor iedereen helder. Als ik ze wegneem, dan valt ook alle magische...'

'Ja, ja, ja, 't is al goed.' De regisseur. Hij nam haar terzijde en sprak haar nieuwe moed in. Om een handje te helpen zei ik dat ik die vervloekte spots op een lager percentage zou zetten, zodat ze warmer wit en minder verblindend zouden zijn. 'Dank je,' klonk ze nadien bijna verontschuldigend. Gelukkig heeft ze nooit geweten dat ik helemaal niks veranderd had aan de intensiteit. *It's all in the mind, my dear!*

Een paar uur na deze repetitie evolueerde de stemming van algemene nervositeit naar overdreven hilariteit. Morgen was het immers 'de generale'. We waren er duidelijk klaar voor. Er werden grapjes gemaakt en pintjes gedronken en ondertussen werd de voorstelling voor de zoveelste keer van voor naar achter geanalyseerd.

'Toch jammer,' sprak de aangeschoten kostuumontwerpster me plotse-ling vanuit het niets toe, 'dat we jouw idee met die brandende fakkels nooit geprobeerd hebben. Op het einde.'

'Ja!' werd er in koor luidruchtig gereageerd.

'Kom, we gaan dat voorstellen, misschien kan...'

'Momentje, momentje, momentje,' onderbrak ik de pret, 'dat was al grap bedoeld! Ik heb dat gezegd omdat ik vond dat het er op die vergadering veel te ernstig aan toe ging. Je moet dat niet au sérieux nemen.'

'Toch wel! Het zou in deze omgeving een schitterend effect geven, echt waar. Twee uur aan een stuk weten de mensen niet wat ze meemaken: live toestanden, actie, toeters en bellen, de ganse rimram en daarna, als apotheose, een lange, stille, beklemmende scène uitsluitend in fakkellicht. Schitterend!' De kostuumontwerpster leek wel herboren. 'Je hebt het zelf voorgesteld,' voegde ze er haastig aan toe.

'Maar dat is een oud idee, de voorstelling is ondertussen in een andere richting geëvolueerd!'

Het mocht niet baten. Na amper vijf minuten was het voorstel zonder de minste weerstand unaniem aanvaard.

Ik werd een beetje venijnig. 'Wie zal dat betalen? Mijn budget is volledig opgesoupeerd.'

'Dat is een probleem voor de producent, niet voor ons.'

'En het lichtconcept dan? Die laatste scène refereert onder andere aan de eerste. Ik moet dat met een vingerknip zomaar eventjes aanpassen, zeker?'

'Concept, concept, man toch,' klonk het relativerend, 'je vindt wel een ander, hoor.'

Mijn tegenaanvallen waren zinloos. Ik voelde me verraden door een